

Hamdi
Koç

Çiçeklerin
Tanrısı

ROMAN

HAMDİ KOÇ
ÇİÇEKLERİN
TANRISI

Can Çağdaş

Çiçeklerin Tanrısı, Hamdi Koç

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Yayınları'nda 1. basım: Temmuz 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4474-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750744747

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HAMDİ KOÇ
ÇİÇEKLERİN
TANRISI

ROMAN

♥can

Hamdi Koç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yalnız Kaldınız, Peyami Bey, 2017

Melekler Erkek Olur, 2020

HAMDİ KOÇ, 1963 yılında Fatsa'da doğdu. İÜ İngiliz Filolojisi'nden mezun oldu. İlk romanı *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. İkinci romanı *Melekler Erkek Olur* (2002) ile Türkiye'nin en çok okunan yazarlarından biri oldu. Bu romanı *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005) ve *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009) izledi. Koç sonraki romanı *Çıplak ve Yalnız* ile 2013 Dünya Kitap Yılı'nı Telif Kitabı Ödülü'nü ve 2014 Orhan Kemal Roman Ödülü'nü kazandı.

Esin'e.
Kadın melek.

I

1

Böyle devam edemeyeceğim, diye düşündüm. Durmak zorundayım. Devam edersem bir hata yapacağım, öleceğiz.

Işıkları net göremiyordum, o yüzden. Önümdeki ışıkları takip edebiliyordum, uzaklaştıklarını, yavaşladıklarını, çok yaklaştıklarını, ansızın daha karanlık bir deliğe dalıp kaybolduklarını, hızla karanlıktan çıkıp karşıya geçerek tekrar karanlığa karıştıklarını görebiliyordum. Ama net göremiyordum. Bulanık ve bir arada ve çok geç görüyordum. Bazen hepsi birleşip büyük, hareketli ışıklar kalabalığı yaratıyorlardı başımın çevresinde, bir delirme oyununda dayanıklılığımı ölçmeye çalışır gibi. Dayanamadım. Yavaşladım. Çevrede ışısız bir boşluk aradım, ışıkların sızamayacağı, bizi farkedemeyeceği bir karanlık. Deniz sol tarafımızdaydı, yavaşça o tarafa döndüm. Camdaki yağmur damlalarında asılı kalan oynak ışık noktalarının saklamaya çalıştığı iki ağaç arasında bir boşluk gördüm ve oraya sığındım, durdum. Farları kapattım. Karanlık büyüdü; hareketsiz ve yalnız kaldı.

“Başım dönüyor,” dedim. “Biraz dinlenelim.”

Durumumu açıklama ihtiyacı duymuştum, gece sohbeti ya da araba seksi için durdum sanmasın diye. Temiz hava almak için camı araladım. Arkaya yaslanıp gözleri-

mi yumdum ve dilediği gibi, bıkcıncaya kadar dönsün, bitsin diye başımı rahat bıraktım. Acelemiz yoktu, nasılsa. Nasılsa bundan sonra bütün zaman bize aitti, bundan sonra hep beraber olacaktık. Öyle demişti, bir iki saat önce. O yüzden, ölmemeliydik.

Lale elimi tuttu. Küçük, ince, yumuşak elini elimde serin ve canlı hissettim. Benimse her tarafım alev alev yanıyordu, o kadar ki sıcaklığımdan az sonra eli terlemeye başladı. Öyle şeylerden nefret ederdi, el terlemesinden, burundan soluk alıp verirken ses çıkmasından ve daha birçok başka vücut defosundan. Benim elim terliyor sanıp da benden nefret etmesin diye elimi çekip kaloriferi kapattım. Kontağı da kapattım. Radyoyu açtım. Gece, yağmur ve müzik.

“Çok mu kötüsün?” dedi Lale.

“Çok değil,” dedim. “Geçer şimdi. Beş on dakika. Hızlı içtim, o yüzden.”

Tekrar elimi tuttu.

“Benim yüzümden,” dedi. “Çok şey anlattım. Seni üzdüm.”

“Senin yüzünden,” dedim. “Ama üzüntüden değil.”

İçmek için üzölmeye ya da sevinmeye ihtiyacım yoktu. Sadece içki olması ve içkinin içilebileceği bir yer olması benim için yeterliydi; içki ya da yer bitinceye kadar içebilirdim, içerdim de. O akşam ve o gece boyunca da içmiştim. Şimdi başım dönüyordu çünkü az konuşmak zorunda kalmış, konuşmayınca da hızlı hızlı içmiştim. Her gününe yabancı olduğum bensiz bir on yılın mutsuzluğunu uzun uzun anlatan bir kadının karşısında yemek yemek sinir bozucu hatta mide bulandırıcı olabileceği için yemek de yiyememişim. “Sen anlat, ben seni dinliyorum,” diyemedim ya başımı tabağa gömüp. Ama gözlerine bakarak içebilirdim. İçmiştim de. O yüzden, hep o yüzden. İnsan bir kadının gözlerine bakarak içki içmemeli.

Üzüntü ve sevinç: Lale kalbin sarkacının hâlâ o iki uç arasında salındığını sanıyordu. Benim artık üzülmeyen, sevinmeyen bir adam olduğumu, üzülemeyecek, sevinemeyecek kadar çok içen bir adam olduğumu farkedemiyordu. Hele Lale beni hiç üzemezdi, ama öte yandan üzebileceğini düşünmesinde de bir sakınca yoktu. Ona kendimi anlatacak değildim. Ben değiştim, diyecek değildim. O demişti. “Değiştim,” demişti uzun öyküsünün başlarında bir yerde. Eskiden, yani o “değişmeden” önce, yine birbirimize aşıkken, daha doğrusu ben ona aşıkken, çok aşıkken, ben hâlâ kolay üzülebilir, kolay sevinebilir bir genç adamken bana ne üzüntüler ne acılar yaşattığını hafif ama geçmeyeceğini bildiğim bir burukluk içinde hatırladım.

“Sana çok haksızlık ettim, biliyorum,” demişti. “Ama artık değiştim. Artık o eski küçük fahişe değilim. Artık sevmeyi öğrendim.”

Karşı kıyıda, Kuzguncuk filan olması gereken bir yerde, kıyıya yakın, ya da kıyıya yakın ve yaklaşılması gereken bir şeye yakın bir deniz feneri vardı. Daha doğrusu deniz feneri gibi çalışan bir şey, yanıp sönen kırmızı ışığıyla. Işıklı şamandıra, böyle deniyor olmalı. Deniz feneri büyük olur çünkü, uzak olur, uğultulu olur, yalnız, hem de çok yalnız olur. İçinde bir adam yaşar, yaşlı bir adam, yaşlı olması şart çünkü genç bir adam yalnızlığın ve yalnızlığa bağlılığın ne olduğunu bilmez ben değilse, kayalıkların tepesinde, kendisine yaklaşabilecek herkesi kovmak için hayatını harcamayı kabul etmez. Ben buradayım, benden uzak durun, demez. Çünkü hayatı değerlidir; hayatından bir şey yapabileceğini sanır, zaman içinde, ileride, fırsat verilince, mutlaka.

Camı sonuna kadar açtım. Açar açmaz da buz gibi bir hava buz gibi yağmur damlalarıyla içeri hücum edip aklımızı sarstı. İçerisi, küçük sıcak dünyamızı, mutlu ama

buruk dünyamız bir anda altüst oldu: açık kültablasından küller havalandı, radyonun sesi rüzgara ve dalgalara karışıp gitti, Lale, “Ne yaptın?” diye küçük bir çığlık attı, elini elimden çekip kendi kendine sarıldı, başını öte yana çevirdi, saçları benden uzağa uçtu. Özür dileyip camı kapattım.

“Hava almam lazım,” dedim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapayınca kadar aynı sarsıntı içeride bir kez daha yaşandı. Bana kızmıştır.

Ama gerçekten havaya ihtiyacım vardı. Derin soluklar aldım. Aslında midem de bulanıyordu; azıcık öne doğru eğilsem kusacaktım. Ama onun önünde kusmak istemezdim. Kusmuş birini kimse öpmek istemez, hiç olmazsa aradan bir gün geçmeden, ne kadar özlemiş olursa olsun. Böyle bir şey olsun istemezdim. Her an öpülebilir ve öpebilir durumda olmak zorundaydım. Kendimi tuttum. Yüzümü sert yağmura, daha da sert rüzgara verip bekledim. Hızla ıslanıyordum. Deniz feneri ya da deniz feneri gibi çalışan şey daha uzakta ve daha güçsüz görünüyordu. Belki yağmur artmıştı da ondan. Belki sis, pus, zehirli gazlar, sokak arası sobalarının dumanı, gece çiçeklerinin tozları, ölülerin külleri havayı kalınlaştırmıştı da ondan.

Bir yerlerden bir sis düdüğü duydum. Canavar düdüğü. Kim uydurduysa iyi uydurmuş. Demek bu saatte denizde yol almaya çalışan körler var ve canavar, korksunlar, yolların kapalı olduğunu anlasınlar diye. Akli olan, ölmek istemeyen kenara çeker, benim gibi. Derin soluklar aldım, verdim, hava burun deliklerimi ıslatmaya başlayana kadar. Bu gece aşkımızı canlandıracağız. Canlan! diyeceğiz ve canlanacak, yapraklarını açıp bizi saracak. On yılda bir açan bir seks çiçeği, aşkımız. Açacak. Ama akan bir burunla olmaz. Burnu akan biriyle kimse öpüşmek istemez. Ne de oral seks yaptırır, hatta.

Geri döndüm.

Lale sabırla beni bekliyordu.

“İyi misin?” dedi, yüzüme doğru eğilip.

İyi kız. Halden anlıyor.

“Daha iyiyim,” dedim.

Değildim. Yani daha iyiydim ama yeterince iyi değildim. Şimdi bir de geri geri yola çıkmayı gözüm yemi-yordu. Arka camdan da bir şey görünmüyordu üstelik. Arka cam ısıtıcısı bozuktu; sigortası atmıştı; gönderip değiştirtmeyi unuttuğum. Stop lambalarından biri de, galiba, yanmıyordu, ne zamandır. Bunları düşününce iyice moralim bozuldu. En iyisi vazgeçmek, her şeyi Lale’ye bırakmaktı. Bırakayım ne yaparsa yapsın.

“İstersen sen kullan,” dedim. “Ben kendime hiç güven vermiyorum. Sen daha iyi görünüyorsun. Hadi, kurtar bizi buradan. Eskiden de sen sürerdin.”

Lale itiraz etmedi. El freninin üstünden benim yerimi almaya çalışırken ben tekrar inip arabanın önünden dolaştım, onun koltuğuna geçtim. Orası daha rahattı, ne de olsa kadınların oturduğu koltuktu. Koltukta uzandım. Lale motoru çalıştırdı. Allahtan sileceklerim çalışı-yordu. Deniz feneri görünmez olmuştu. Hava kendini tümüyle kapatmıştı demek. Tam zamanında gidiyorduk. Lale kolunu benim koltuğuma atıp arabayı ağır ağır yola çıkardı; ne arka camdan ne de stop lambasından şikayet etti. Usta şofördü kadın; düze çıkmayı, elindekilerle en iyisini yapmayı biliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” dedi, yumuşak bir hareketle vites değiştirirken.

“Nereye istersen,” dedim. “Götür bizi buradan.”

Arabayı ben sürüyor olsam onu evime götürürdüm. Ama şimdi ona evimi tarif edecek halde değildim. Hem o kadar sık ev değiştiriyordum ki, bazen, çok içtiğim zamanlar, evimin nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Öyle zamanlarda evim hâlâ, bütün gençliği-

min geçtiği, Lale'nin birçok öğleden sonra konuğum olduğu Bebek'teki evmiş gibi geliyordu, birçok öğleden sonra da söz vermiş olmasına rağmen gelmediği, gelmiyorum diye telefon bile açmadan beni caddeye ve Boğaz'a bakan penceresinde saatlerce beklettiği, geceler boyu, herkes uyuduktan, gecedен çekildikten sonra, masamda oturup ona, ertesi sabah küskün bir aceleyle, sanki ona son şans tanıyışımış gibi, okulda eline sıkıştırmak, kitabının arasına sokuvermek ya da eğer okula gelmezse telefonda okumak üzere, bana o kadar acı çektirmemesi için, beni sevmesi için, aşkımın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu anlaması için yalvaran mektuplar, ağlayan iğrenç şiirler yazdığım ev; öyle zamanlarda, hatta bazen sadece dalgınken, sadece hatırlarken, düşünürken, kendimi hâlâ o evde yaşıyor sanıyordum, Lale o gün, o öğleden sonra sözünde duracak, gelecek, beni sevecek sanıyordum. Lale bilmiyor, ama uzun yıllar öyle sandım, hep onunla randevum varmış gibi geldi. O okulu bırakıp çalışmaya başladıktan, benden daha da uzaklaştıktan, sonra babasının evinden ayrılıp işyerindeki bir adamla birlikte yaşamaya başladıktan ve hayatımdan büsbütün çıkıp gittikten sonra bile; birkaç yıl sonra bir barda rastladığım eski bir arkadaşın onun "tipsiz" bir adamla evlendiğini duyduktan sonra bile; birkaç yıl sonra bir barda rastladığım aynı eski arkadaşın onun hâlâ o tipsiz adamla evli olduğunu ve gayet iyi anlaşıyor göründüklerini duyduktan sonra bile. Öyle sanmaya devam ettim. Ama gelmedi. Sonra dayanamadım; Lale gelecek diye başka hiç kimsenin gelip gitmediği, başka hiçbir şeyin de olmadığı bir evde yaşamak ölümüne yakın bir yaşantı olmaya başladı. Ölmek istemediğimi biliyordum. İnsan ölmek istemez. Kalıp, geride kalıp, hatırlamak ister. Evden ayrıldım; ve ayrılış o ayrılış; dört yılda yirmi, belki daha fazla ev değiştirdiğimi tahmin ediyorum. Bir keresinde aynı apartmanda bir üst kata, bir

keresinde tam karşı apartmandaki bir daireye, hatta bir keresinde de çıktığım eve iki hafta sonra geri taşınmıştım. Hiç, öylesine, sebepsiz, ya da kendime değil de beni anlamaya çalışan nakliyeciyeye türlü sebepler uydurarak, oranın manzarası daha iyi, gibi, o bina daha yeni ya da daha çok güneş alıyor ya da kapıcısı çok iyi adam ya da yakıt masrafı daha az ya da banyosunda jakuzi var, gibi. Ne bileyim, olmadı, bir daha hiçbir eve yerleşemedim, hiçbir evi evim yapamadım, hiçbir evde rahat edemedim. Her evden diğerine taşınırken hep daha az eşyayla taşındım; bir şeyler hep gözüme battı, lüzumsuz geldi, kaldırıp attım. Şimdi evim, her nerede ise, düşünürsem hatırlarım, bir yazı masası, Lale'ye yazdığım aynı masa, aynı koltuk, aynı tek kişilik yatak, bir tv, ufak bir kısa dalga radyosu, okunup atılmayı bekleyen birkaç kitap, bir küçük buzdolabı, birkaç içki kadehi ve bir kahve makinesi, hepsi o kadar. Ha! Bir de çamaşır makinem var. Evimin halini görse çok eğlenirdi Lale, evimin semtten semte uzun tükeniş yolculuğunu minimalist bir tercih sanırdı. İyi ki arabayı ben sürmüyordum.

Artık önümüz açıktı.

Artık önümüzde gözden çıkarılmış tipsiz bir enişteden başka hiçbir engel yoktu. O da şimdi zaten seyahate gitmişti ve bir haftadan önce dönmezdi. Dönse, yolumuza çıksa da ezer geçerdi Lale, nasılsa. Bu yolda, bu havada fren yapmayacak kadar tecrübeliydi, ne de olsa.

Çok güzel araba sürüyor bu kadın, diye düşündüm keyifle. Koltuğu arkaya yatırıp bacaklarımı iyice uzattım. Kayarcasına gidiyorduk. Sanki arabanın yelkenleri bizim tarafımızı tutan vefalı bir dişitanrının üflediği tatlı bir rüzgarla şişmiş, götürüyordu bizi deniz fenerlerinin arasından. Uzandığımı görünce Lale mutlu olduğumu, kendimi emniyette hissettiğimi düşündü; bir elini direksiyondan çekip elimi tuttu ve, korkmadan mutlu olabilirsin,

Burası size layık değil. Burası Allah'ın sadece unuttuğu değil aynı zamanda ilelebet defterden sildiği bir yer. Kimsenin gelip sizi rahatsız etmeyeceği bir yer istiyorsanız ben size bulurum, hatta buldum bile, dün gece bunu düşündüm. Her şey hazır. Ben de hazırım. Size ben bakarım. Ben bakacağım. Ne Lale'nin, ne babasının, ne kocasının, hiç kimsenin sizi, bizi, rahatsız etmemesini sağlayacağım. Ben de rahatsız etmeyeceğim sizi, soru sormayacağım, sizi seveceğim ama aşık olmuş numarası yapmayacağım. Madem öleceksiniz, adam gibi öleceksiniz. Bunu sağlayacağım.

Çiçeklerin Tanrısı, “Yaşayan en güzel kadından da güzel bir kadın” ile belki de en yalnız şairin aşkını anlatıyor. “Yaşayan en güzel kadın” ölümcül bir hastalığa yakalanmıştır. Günlük hayatın yüzey-selliğinden kaçan, sadece serasında, çiçeklerinin arasında nefes alabilen şair ise, her şeye karşın yalnızlığından sıyrılıp tutkusunu sahiplenmeye, sevdiği kadını yaşatmak için elinden geleni yapmaya karar verir.

Hamdi Koç aşk, cinsellik ve ölümün iç içe geçtiği, kadın ve erkek arasındaki en temel bağların sorgulandığı sıra dışı bir hikaye anlatıyor.

#aşkyolculuğu #ölüm #müzik #çiçek #hesaplaşma #yalnızlık #bach
#cesaret #şiir

ISBN 978-975-07-4474-7

9 789750 744747

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman